Ὁ νέος Πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων κ. Βενέδικτος

Ἡ κατάστασις καὶ αἱ ἀνάγκαι τῶν Ἁγίων Τόπων

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΙΑΛΕΞΙΝ ΤΟΥ κ. ΧΡ. ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ. Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Παρνασσοῦ» ἐγένετο ἡ διάλεξις τοῦ συλλόγου «Φίλοι τοῦ Παναγίου Τάφου» μὲ ὁμιλητὴν τὸν ἐπίτιμον δήμαρχον Μεσολογγίου καὶ πρώην Ὑπουργὸν κ. Χρῆστον Εὐαγγελάτον. Ἡ αἴθουσα, τὰ θεωρεῖα καὶ οἱ διάδρομοι εἶχον πληρωθῆ κόσμου, μίαν ὥραν πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς διαλέξεως. Παρέστησαν πολλοὶ ἐπίσημοι, Μητροπολῖται, ὁ Ἔξαρχος τοῦ Παναγίου Τάφου κ. Ἀκύνθος, καὶ μέγας ἀριθμὸς καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἐπιστημόνων τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου κ. Κωνστ. Θέμελης, μετὰ τὴν προβολὴν τῆς κινηματογραφικῆς ταινίας τῶν Ἁγίων Τόπων παρουσίασε τὸν κ. Εὐαγγελάτον, ἐξαίρετον φίλον τῆς Ἁγιοταφικῆς Ἰδέας, τιμηθέντα κατὰ τὸν χρόνον τῆς 26ετοῦς Δημαρχιακῆς ἀρχοντείας του διὰ τῶν ἀνωτάτων τιμητικῶν διακρίσεων τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων.

Ἀκολούθως ὁ κ. Εὐαγγελάτος ἤρξατο τῆς διαλέξεώς του διακοπτόμενος συχνὰ ὑπὸ χειροκροτημάτων. Ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Μακαριωτάτου Βενεδίκτου Παπαδοπούλου εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Τὸ κενὸν ποὺ κατέλιπεν ὁ Πατριάρχης Τιμόθεος ἐπληρώθη, κατὰ τὸν καλύτερον τρόπον, διὰ τῆς γνωπῆς ἐκλογῆς εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τοῦ Βενεδίκτου τοῦ Α΄, τοῦ ἀπὸ Τιβεριάδος. Διετέλεσεν οὗτος Ἔξαρχος τοῦ Παναγίου Τάφου ἐν Ἀθήναις. Καὶ ὑπῆρξεν οὕτω ἡ εὐκαιρία γνωριμίας ἀμεσωτέρας. Ὅλοι ὅσοι εἶχον αὐτὴν τὴν τύχην τοῦ φιλικοῦ δεσμοῦ μαζύ του γνωρίζουν ποίας περιωπῆς, ποίου ὑψηλοῦ ἐπιπέδου, ποίας μεγάλης πνευματικῆς διαμέτρου εἶναι ὁ νέος Πατριάρχης. Ἐκ τῶν ὀλίγων εἰς παίδευσιν, ἐκ τῶν προτύπων εἰς ἐφαρμογὴν τοῦ Χριστιανικοῦ Νόμου, ἐκ τῶν μεγάλων εἰς ἱκανότητα θερμουργοῦ δημιουργίας. Ἔχει σήμερον ὅσον ποτὲ ἄλλοτε νὰ ἀντιπαλαίσῃ πρὸς δυσχερείας ὁ Πατριάρχης. Ὅμως ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Βενέδικτος ἠμπορεῖ νὰ προεξοφληταί, ὅτι θὰ ὑπερνικήσῃ τὴν χαλεπότητα τῶν καιρῶν. Διότι ἀποτελεῖ σύνθεσιν ἀρετῶν, συγκερασμὸν ἱκανοτήτων. Καὶ ἠμπορεῖ νὰ θεωρῆται ἐπίσης βέβαιον, ὅτι θὰ μείνῃ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, ὡς εἷς ἐκ τῶν κορυφαίων τῆς παραδόσεώς της.

Πρέπει ὅμως νὰ βοηθηθῇ. Καὶ ἡ ἐνίσχυσις τοῦ Πατριαρχείου ἀποτελεῖ ἕναν ἀπὸ τοὺς βασικοὺς σκοποὺς τοῦ Συλλόγου «Οἱ Φίλοι τοῦ Παναγίου Τάφου». Διὰ παντὸς τρόπου καὶ διὰ χρηματικῶν μέσων ἐπιδιώκουν τὴν ἀρωγὴν τῆς Ἁγιοταφικῆς Ἀδελφότητος. Τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος, κατὰ περιόδους ἔπραξεν ὅ,τι δυνατόν. Ἐπιδάλλεται τώρα, νὰ κάμῃ περισσότερα. Ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς, ὑποστηρίξας αἴτησιν τοῦ Ἁγίου Ἐξάρχου τοῦ Παναγίου Τάφου Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου κ. Ἰακίνθου, κατὰ τὴν προλαβοῦσαν περίοδον τῆς Βουλῆς διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν Σχολῶν, καὶ τὴν παροχὴν εὐκολιῶν εἰς τοὺς φοιτῶντας εἰς τὰ Πανεπιστήμια τῆς Ἑλλάδος καὶ στρατευομένους κληρικοὺς τῆς Ἁγιοταφικῆς Ἀδελφότητος, εἶχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπισημάνω τὸ δύσκολον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων πρόβλημα. Ἀραιοῦνται αἱ φάλαγγες τῶν κληρικῶν καὶ Μοναχῶν του καὶ τὰ οἰκονομικὰ μέσα δὲν ἐπιτρέπουν οὔτε τὴν ἐπισκευὴν τῶν κτιρίων καὶ χριστιανικῶν μνημείων, οὔτε τὴν συμπλήρωσιν τῶν ἡρωϊκῶν αὐτῶν στρατιωτῶν τῆς ὀρθοδοξίας, θεματοφυλάκων τῆς μεγαλυτέρας χριστιανικῆς παρακαταθήκης. Ἐπαναλαμβάνω καὶ ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου τοῦ «Παρνασσοῦ» ἠχηρότερον τὸ κήρυγμά μου: «Ὅπως πάσῃ δυνάμει Κράτος καὶ Ἕλληνες βοηθήσωμεν τὸν Πανάγιον Τάφον, ἀπειλούμενον νὰ περιέλθῃ εἰς ξένας χεῖρας». Διατρέχουν σήμερον οἱ Ἅγιοι Τόποι καὶ τὸ Πατριαρχεῖον κίνδυνον. Ἀκόμη ἴσως δὲν ἔχει καταστῆ ἀντιληπτὸν ἐν ὅλῃ τῇ ἐκτάσει του. Ἡ ἀπειλὴ πηγάζει, ἀπὸ ὡρισμένας διαμορφώσεις ποὺ πραγματοποιοῦνται ἐκεῖ, μέσα εἰς τὰ πλαίσια τῶν γύρω ἐν ἐξελίξει ἐθνικισμῶν. Πιστεύομεν ὅτι θὰ τύχῃ σεβασμοῦ ἡ Μητρόπολις τῆς Πίστεως τοσοῦτον μᾶλλον καθ' ὅσον τοὺς περιβάλλοντας αὐτὴν ἡ Ἑλλὰς ἔχει κοινὰς ἐπιδιώξεις καὶ συνδέεται μὲ δεσμοὺς εἰλικρινοῦς φιλίας. Ὁπωσδήποτε ὅμως ἡ προσοχὴ ἐπιδάλλεται νὰ εἶναι ἀγρύπνως ἐστραμμένη πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὥστε νὰ προληφθοῦν ἐνδεχόμενα, τὰ ὁποῖα θὰ ἰσοδυνάμουν ἴσως δι' αὐτὰ μὲ ἄλλα θλιβερὰ τῆς ἱστορίας των. Θὰ ἐλέγαμεν, μάλιστα καὶ ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτῆς, ὅτι τὸ Κράτος μας ὀφείλει νὰ στέλλῃ ἐκεῖ ὅ,τι καλύτερον, ὅ,τι ἱκανότερον, ὅ,τι εὐφυέστερον ἔχει τὸ Ἔθνος μας, ὥστε οἱ διπλωματικοὶ χειρισμοὶ νὰ δίδουν τὰ ἀπαιτούμενα ἀποτελέσματα. Μόνον οὕτω ὁ κίνδυνος, ποὺ — δὲν τὸ ἀποκρύπτομεν — εἶναι μέγας, ἠμπορεῖ νὰ μὴν ἐκδηλωθῇ καὶ ἀντιθέτως νὰ ἀνακύψουν συνθῆκαι σταθερότητος καὶ παγίας ἀσφαλείας, διὰ τοὺς Ἁγίους Τόπους».

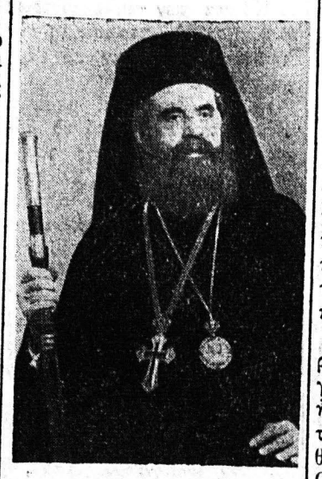

Ὁ Μακ. Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. Βενέδικτος

Ἐτερμάτισε δὲ ὁ κ. Εὐαγγελάτος τὴν διάλεξίν του μὲ τὴν ἀκόλουθον ἀποστροφήν:

«Ἡ ἱστορία τῶν Ἱεροσολύμων καὶ τῆς Ἐκκλησίας των δὲν ἠμπορεῖ, βεβαίως, νὰ χωρέσῃ εἰς τὰ πλαίσια μιᾶς διαλέξεως. Τὸ θέμα μέγα καὶ ὁ χρόνος ἐλάχιστος. «Μέγα τόσον, ὥστε ὅποιος τὸ ἐκλέγει, εἶναι ὡσὰν νὰ βλέπῃ «ἀπὸ ἀέρος» πόλιν τεραστίαν. Ἀπόκειται εἰς τὰς δυνάμεις καὶ τὴν ἱκανότητά του ἡ ἐπιτυχὴς φωτογράφησις. Τοὐλάχιστον τῶν κυριωτέρων μνημείων — γεγονότων ἐν προκειμένῳ. Δὲν γνωρίζει ὁ ἔχων τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῇ ἐὰν τὸ ἐπέτυχε. Πάντως ἠμπορεῖ νὰ σᾶς βεβαιώσῃ τὸ προσεπάθησε μὲ ὅλον τὸν ζῆλον του. Τὸ ἐπεδίωξε μὲ τὴν ψυχήν του. Διότι τὰ Ἱεροσόλυμα εἶναι πελώριον μνημεῖον πρὸ παντὸς ψυχῆς, τῆς χριστιανικῆς ψυχῆς Πρὶν τὰ ἴδετε ὡς μελετητὴς τὰ αἰσθάνεσθε ὡς πιστός. Καὶ οὕτω τὰ συμπεράσματα ἔρχονται ἀβίαστα. Τὰ κατὰ τὴν ἀντίληψίν μας σημαντικώτερα συνοψίζομεν:

Εἶναι, πρῶτον, τὰ Ἱεροσόλυμα ἡ αἰωνία Πατρὶς τοῦ Χριστιανισμοῦ. Καὶ ὡς ἐκ τούτου, συνυφασμένα μὲ τὴν θείαν παρουσίαν τοῦ Σωτῆρος, θὰ ἀσκοῦν πάντοτε, εἰς τὸν χριστιανικὸν κόσμον ἀκατανίκητον ἕλξιν. Ἡ γοητεία των θὰ μένῃ ἐσαεί, ὡς ἐπιδεβαίωσις εὐλαβείας. Θὰ κρατοῦνται εἰς τὴν πρώτην σειρὰν τῶν σκέψεων, ὡς Μητρόπολις τῆς Θρησκείας, τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς συνειδήσεως.

Εἶναι, δεύτερον, τὸ πύριγον δίδαγμα τῆς αἰωνίας Ἀληθείας. Διὰ νὰ γίνῃ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου βίωμα ἐχρειάσθησαν ἀγῶνες σκληροὶ καὶ μακροί. Ἡ θρησκεία τοῦ Ἰησοῦ ἔγινε θρησκεία τοῦ Κόσμου, διότι ἦτο θέλημα τοῦ Οὐρανίου Πατρός. Καὶ διότι ἐκρατήθη ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴν τῶν στρατιωτῶν τῆς Ἀγάπης, ἀπὸ τὴν δύναμιν τῆς θυσίας των καὶ ἀπὸ τὴν ἔμπνευσιν τῶν ὁδηγῶν των.

Εἶναι, τρίτον, ἡ μεγάλη ἀπόδειξις, ὅτι τὸ πῦρ καὶ ὁ σίδηρος οὐδέποτε κατισχύουν τοῦ Ἀληθοῦς. Τὰ Ἱεροσόλυμα πλειστάκις καὶ ἀπὸ πλείστους, ἐδηώθησαν, ἐπυρπολήθησαν. Οἱ δὲ χριστιανοὶ διῆλθον ἀπὸ φάσεις αἵματος, μαρτυρίου καὶ ἀγωνίας. Ὅμως ἀντὶ νὰ κάμπτωνται ἐγένοντο ἰσχυρότεροι. Τὴν ἐπαύριον μιᾶς συμφορᾶς ἡ δικαίωσις ἤρχετο ὡς βράβευσις καὶ ἀνανέωσις τῶν δυνάμεων.

Εἶναι, τέταρτον, ἡ πιστοποίησις ὅτι ἐχθροὶ τῶν Ἱεροσολύμων δὲν ὑπῆρξαν μόνον οἱ λεγόμενοι βάρβαροι τῶν διαφόρων ἐποχῶν. Χειρότεροι αὐτῶν ἀπεδείχθησαν οἱ λεγόμενοι πεπολιτισμένοι: Οἱ Δυτικοὶ καὶ ἰδιαιτέρως οἱ Λατῖνοι. Ἡ ἐπιδουλὴ τούτων, εὑρίσκει τὴν πλήρη ἀπόδειξιν εἰς τὰς σταυροφορίας. Καὶ ἦτο ἐπιδουλὴ ἐπικίνδυνος ἀκριδῶς ἐπειδὴ ἦτο ἐπιτηδεία.

Εἶναι, πέμπτον, ἡ σειρὰ τῶν μεγάλων Πατριαρχῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκράτησαν ἄλυτον τὴν συνέχειαν τῆς χριστιανικῆς παραδόσεως καὶ οἱ ὁποῖοι παρέδωσαν ἀλώβητον καὶ ἀκμαίαν τὴν κληρονομίαν.

Εἶναι, ἕκτον, τὸ γεγονός, ὅτι οὐδὲν ἔθνος ἠμπορεῖ νὰ διεκδικήσῃ μεγαλύτερα δικαιώματα ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, μὲ τὸ χρονικὸν τῶν ὁποίων εἶναι, ἀπ' ἀρχῆς, συνυφασμένον τὸ χρονικὸν τῶν ἰδικῶν του ἀγώνων καὶ τῆς ἰδικῆς των τεραστίας πνευματικῆς καταδολῆς, ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῆς ἀποστολῆς της.

Εἶναι, ἕδδομον, ἡ κατακυρωμένη ἀπὸ τὰ γεγονότα πραγματικότης, ὅτι τίποτε δὲν ἠμπορεῖ νὰ κλονίσῃ τὰ βάθρα τοῦ χριστιανισμοῦ. Διότι εἶναι θεμελιωμένα εἰς τὴν ψυχήν. Οἱ πολιτισμοὶ θὰ ἀναπτύσσωνται ἰλιγγιωδῶς, ἐπὶ τῶν ὁριζόντων, τοὺς ὁποίους διανοίγει ἡ τεχνική. Καὶ νέαι προοπτικαὶ θὰ προστίθενται εἰς τὰς παλαιάς. Ἐν τούτοις οὐδεὶς πολιτισμὸς θὰ ὑπερφαλαγγίσῃ ποτὲ τὴν θρησκείαν τοῦ Ἰησοῦ. Διότι εἶναι καταφυγὴ καὶ λύτρωσις. Εἶναι ἀνθρωπισμὸς καὶ δύναμις σωτηρίας. Εἶναι Ἀλήθεια. Ἡ μόνη Ἀλήθεια ἐπὶ τῆς Γῆς. Ὁ χρόνος θὰ περνᾷ ἐπάνω ἀπὸ τὴν ζωήν, χαράσσων τὴν γραμμὴν ἀποφασιστικῶν ἐξελίξεων, σημειῶν σταθμούς, δημιουργῶν ἀφετηρίας. Οὐδεὶς γνωρίζει ποῦ ἠμπορεῖ νὰ φθάσῃ ὁ τεχνικὸς πολιτισμός. Οἱ καλπασμοί του εἶναι ἰλιγγιώδεις ἐκτινάξεις πρὸς τὸ ἄγνωστον. Ἠμποροῦν ἐξ ἴσου νὰ ὁδηγοῦν εἰς τὸ ἀγαθὸν καὶ τὴν συμφοράν. Καὶ ἔχει καταντήσει ὅ,τι ἀποτελεῖ ἐλπίδα νὰ εἶναι συγχρόνως καὶ φόδος τρομακτικός. Τὸ ἄτομον εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ ὁποίου ζῶμεν, εἶναι ἡ πλέον ἀντιφατικὴ ἐγγύησις, ποὺ ὑπῆρξε ποτέ: Προσδοκία εὐδαιμονίας καὶ ἀπειλὴ ὀλέθρου. Ὅμως εἰς αὐτὸ τὸ ρευστόν, τὸ ἀδέδαιον, τὸ ἄγνωστον μεταίχμιον ἓν εἶναι ἀπαρασάλευτον γεγονός: Τίποτε, καμμιὰ πραγμάτωσις καὶ καμμιὰ ἐπίτευξις, δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ὑπερφαλαγγίσῃ τὸν νόμον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τίποτε δὲν θὰ κατορθωθῇ νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν εὐτυχίαν, ποὺ δίδει τὸ κήρυγμά του. Διότι εἶναι εὐτυχία ψυχῆς εὐδαιμονία συνειδήσεως, χαρὰ πνεύματος. Καὶ αὐτῆς τῆς χαρᾶς κολυμβήθρα ἡ Ἱερουσαλήμ, πατρὶς τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ πηγὴ αἰωνίας πίστεως. Ἰδοὺ ποῖον τὸ μέγα προνόμιον τῆς Γῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐδάδισεν ὁ Κύριος: Θὰ ἀποτελῇ πάντα τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν δὲν ἔχει παρὰ νὰ ἀκολουθήσῃ ὁ ἀγωνιῶν ἄνθρωπος διὰ νὰ αἰσθανθῇ τὴν γαλήνην τῆς λυτρώσεως. Εἶναι τὰ Ἱεροσόλυμα, ἡ κοιτὶς τῆς αἰωνίας ζωῆς, αὐτῆς διὰ τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη, ἐμαρτύρησε καὶ ἀνεστήθη ὁ πραγματικὸς καὶ μόνος Σωτὴρ τοῦ ἀνθρωπίνου Γένους».

Ἡ Βυζαντινὴ χορωδία ὑπὸ τὸν καθηγητὴν κ. Θεόδωρον Χατζηθεοδώρου ἔψαλλε ἐπίκαιρα ἄσματα καὶ ἡ ἀπόφοιτος τῆς δραματικῆς σχολῆς κ. Βεατρίκη Παπαδιαμαντοπούλου — Μαγουλᾶ ἀπήγγειλε τὸ ποίημα τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ Διονυσίου Σολωμοῦ: «Ἡ καταστροφὴ τῶν Ἱεροσολύμων».

ΤΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ ΤΗΣ "ΗΜΕΡΑΣ,,

Τὸ Ἐπικουρικὸν Ταμεῖον τῶν ἐργατῶν μετάλλου

Ὑφίσταται καὶ λειτουργεῖ νομίμως ἐν Πάτραις καὶ ὑπέχουν ποινικὰς κυρώσεις οἱ καθυστεροῦντες εἰσφοράς ;

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ Ν. Δ. τῆς 5)11) Νοεμβρίου 1935 περὶ ἱδρύσεως Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 10 τοῦ Α. Ν. 694 τῆς 4)22-5-1937 ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ περιορίζεται μόνον εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ ἐργαζομένους ἐργάτας καὶ ὑπαλλήλους τῶν ἐργοστασίων μηχανουργίας, λεβητοποιΐας, χυτηρίων καὶ μεταλλουργικῶν ἐν γένει ἐργοστασίων, ὡς καὶ εἰς πάντας τοὺς ἐργαζομένους ἐργάτας μετάλλου εἰς τὰ βιομηχανικὰ ἐργοστάσια. Κατὰ δὲ τὴν σαφῆ καὶ ρητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ἰδίου Ν. Δ. αἱ διατάξεις αὐτοῦ, δύναται νὰ ἐπεκταθῶσι καὶ εἰς τὰς λοιπὰς πόλεις τοῦ Κράτους διὰ διαταγμάτων προκαλουμένων ὑπὸ Ὑπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας μετὰ γνώμην τοῦ Συμβουλίου Ἐργασίας.

Τοιοῦτον ὅμως διάταγμα ἐπεκτεῖνον τὴν ἰσχὺν τῶν διατάξεων τοῦ ὡς ἄνω Νομοθετικοῦ Διατάγματος τῆς 5)11 Νοεμβρίου 1935 δὲν ἐξεδόθη μέχρι σήμερον.

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος ὅμως τούτου ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 41710 τῆς 11)23 Ὀκτωβρίου 1937 ἀπόφασις Ὑπουργείου Ἐργασίας δημοσιευθεῖσα εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τεῦχος Β' φύλλον 221, ἥτις καὶ ἐπεξέτεινε τὰς διατάξεις τοῦ ἄνω Ν. Δ. εἰς ἁπάσας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος συνεπῶς δὲ καὶ εἰς τὰς Πάτρας κλπ.

Πλὴν ὅμως ἡ ἀπόφασις αὕτη, ἐκδοθεῖσα καθ' ὑπέρβασιν νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως εἶναι παράνομος, καθ' ὅσον κατὰ τὴν ἀνωτέρω διάταξιν ἀπαιτεῖται διάταγμα καὶ οὐχὶ ὑπουργικὴ ἀπόφασις διὰ τὴν ἐπέκτασιν τοῦ Ταμείου καὶ εἰς ἄλλας πόλεις ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς.

ΙΙ. Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 59 τοῦ ἀπὸ 11)12 Νοεμβρίου 1935 Α. Ν. «Περὶ Ὀργανισμοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας» πᾶσα ἔγκρισις ἢ τροποποίησις τῶν οἰωνδήποτε τύπων, πλὴν τῶν κατ' οὐσίαν ἀναφερομένων εἰς κοινωνικοὺς πόρους, καταστατικῶν ἢ ὀργανωτικῶν διατάξεων τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, γίνεται διὰ πράξεως τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας δημοσιευομένη εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως μετὰ γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως κατὰ δὲ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ Α. Ν. 694 τῆς 4)22 Μαΐου 1937 ἡ διαδικασία τοῦ ἄρθρ. 59 τοῦ ὡς ἄνω Α. Ν. περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν καταστατικῶν καὶ ὀργανωτικῶν διατάξεων τῶν ὑπὸ τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Ὑφυπουργοῦ Ἐργασίας ὑπαγομένων Ὀργανισμῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ὡς καὶ τῶν διὰ νόμων θεσπισθεισῶν μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ Ἀναγκαστικοῦ τούτου Νόμου. Ἀλλ' ὅμως ἡ ἐπέκτασις τῆς ἰσχύος τοῦ ἀπὸ 5)11 Νοεμβρίου 1935 Ν. Δ. καὶ εἰς ἄλλας περιφερείας τοῦ Κράτους πλὴν τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς καταστατικὴ ἢ ὀργανωτικὴ διάταξις τοῦ Ὀργανισμοῦ τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου, οὔτε ἡ ἐπέκτασις εἰς ἄλλας περιφερείας θεωρεῖται ὡς ἔγκρισις ἢ τροποποίησις καταστατικῆς ἢ ὀργανωτικῆς διατάξεως, διὰ νὰ ἔχῃ δικαίωμα βάσει τῶν ἀνωτέρω διατάξεων ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας νὰ προβαίνῃ εἰς τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἰσχύος τοῦ ἀνωτέρω Νομοθετικοῦ διατάγματος δι' ἰδίας πράξεώς του καὶ εἰς ἄλλας περιφερείας, ἀλλ' ἀποτελεῖ ἰδίαν διάταξιν νόμου, τῆς ὁποίας ἡ ἰσχὺς καὶ ἡ ἐφαρμογὴ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐκδόσεως Βασιλικῶν Διαταγμάτων συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 3 τοῦ ἀνωτέρω ἀπὸ 5) 11 Νοεμβρίου 1935 Ν.Δ.

Πέραν ὅμως τούτου, ποινικὴ δὲν καταγιγνώσκεται εἰμὴ δὲ ἐκείνας μόνον τὰς πράξεις δι' ἃς αὕτη διὰ νόμου ρητῶς ὡρίσθη πρὸ τῆς τελέσεως αὐτῶν (ἄρθρ. 1 Ποινικοῦ Νόμου). Κατὰ συνέπειαν ἐφ' ὅσον τοιοῦτον Διάταγμα ἐπεκτεῖνον τὴν ἰσχὺν τῶν διατάξεων τοῦ ὡς ἄνω Νομ. Δ)τος τῆς 3—11—1935 καὶ εἰς τὴν πόλιν τῶν Πατρῶν δὲν ἐξεδόθη μέχρι σήμερον, δὲν δύναται νὰ ἀσκηθῇ ποινικὴ δίωξις κατὰ τῶν παραβατῶν τῆς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 41710)1935 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καθ. ὅσον ἀνεξαρτήτως τῆς νομιμότητος αὐτῆς, δὲν δύναται Ὑπουργικὴ ἀπόφασις νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν Νόμον ἢ νὰ θεωρηθῇ ὡς νόμος ἐπιβάλλων ποινικὰς κυρώσεις.

Ἐπηκολούθησεν τὸ ν. δ. 2520)1953 «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἢ διαγραφομένη ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 59 τοῦ ἀν. Ν. τῆς 11) 11)1935 κλπ» τὸ ὁποῖον ὥρισεν ἐν παραγ. 4 τοῦ ἄρθρ. 1 ὅτι «Αἱ μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ἐκδοθεῖσαι κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρ. 59.. ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας τηροῦνται ἀφ' ἧς ἴσχυσαν ἐφ' ὅσον δὲν ἠκυρώθησαν ὑπὸ τοῦ Σ. τῆς Ἐπικρατείας» Ἐκ τῆς ὡς ἄνω διατάξεως σχηματίζεται ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ ἐντύπωσις ὅτι ὅλαι αἱ ἀποφάσεις τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας κυροῦνται ἐφ' ὅσον δὲν ἠκυρώθησαν ἐν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

Ο ΑΘΗΝΑΪΚΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΤΟ ΒΗΜΑ

ΕΛΛΑΣ - ΑΙΓΥΠΤΟΣ

Ὁ Πρόεδρος τῆς Αἰγυπτιακῆς Δημοκρατίας Συνταγματάρχης Νασὲρ ἐδέχθη πρόσκλησιν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ὅπως ἐπισκεφθῇ ἀργότερα τὴν Ἑλλάδα. Ὁ ἴδιος θὰ ἀποφασίσῃ διὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπισκέψεως, εἰς τρόπον ὥστε νὰ εἶναι ὁ καταλληλότερος δι' αὐτόν. Ἡ ἀποδοχὴ τῆς προσκλήσεως ὑπὸ τοῦ Προέδρου Νασὲρ ὅπως καὶ ἡ διατυπωσίς της ἀποτελεῖ μίαν ἐπὶ πλέον ἀπόδειξιν τῶν φιλικῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν ὅπως καὶ τὴν διάθεσίν των νὰ διευθετήσουν φιλικῶς τὸ τελευταῖον ζήτημα ποὺ ἐγεννήθη ἐν σχέσει μὲ τὰς συνεπείας τῆς Αἰγυπτιοποιήσεως τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς τῆς φίλης χώρας εἰς βάρος τῶν Ἑλληνικῶν Παροικιῶν.

ΕΣΤΙΑ

Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

Ἀνυπομονεῖ—κατὰ πρωϊνὸν κυβερνητικὸν τηλεγράφημα—ὁ κυβερνητικὸς ἀπατεὼν Παπαεμμανουὴλ νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν δικαιοσύνην, βομβαρδίζων καθημερινῶς τὸν πρεσβευτὴν κ. Ραφαήλ, μὲ σχετικὰς ἐπιστολάς.

Καὶ πολὺ δικαίως! Ἀφοῦ ἡ Κυβέρνησις ἠρκέσθη νὰ ζητήσῃ τὴν ἔκδοσίν του, κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ μὴ ἠμπορῇ νὰ δικασθῇ διὰ τὰ κύρια ἐγκλήματά του, φυσικὸν εἶναι νὰ διάζεται ὁ ἄνθρωπος, νὰ ἐπανέλθῃ καὶ νὰ ἐμφανισθῇ μετ' ὀλίγον εἰς τοὺς δρόμους, ὡς «περσόνα σακροσάνκτα», προστατευόμενος καὶ διεθνῶς πλέον!... Δι' ὅ καὶ ἐρωτῶμεν, ἅπαξ ἔτι: Διετάχθη ὁ κ. Ραφαὴλ νὰ δηλώσῃ εἰς τὴν Γαλλικὴν Κυβέρνησιν, ὅτι ἡ Ἑλλὰς δὲν θὰ παραλάβῃ τὸν καταχραστήν, ἐὰν δὲν γίνῃ ἡ ἔκδοσίς του καὶ ἐπὶ ἀπιστίᾳ καὶ δωροδοκίᾳ;...

ΤΑ ΝΕΑ

ΤΑ ΗΘΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Ἀγγέλλεται ἐκ Πύργου ὅτι ὁ εἰσαγγελεὺς ἐξέδωκεν ἔνταλμα συλλήψεως ἐναντίον ἑνὸς ἀνδρός, κατηγορουμένου ὅτι μίαν τελευταίαν νύκτα εἰσῆλθε κρυφίως εἰς ἕνα σπίτι καὶ ἐπετέθη μὲ «ἀνηθίκους σκοποὺς» ἐναντίον μιᾶς γραίας ὀγδοήκοντα ἐτῶν. Πρόκειται περὶ μιᾶς εἰδήσεως ἡ ὁποία ὐὰ ἔπρεπε νὰ τηλεγραφηθῇ εἰς ὅλα τὰ διεθνῆ πρακτορεῖα, ὥστε νὰ μάθῃ ὅλος ὁ κόσμος πόσον ἁγνὰ παραμένουν ἀκόμη τὰ ἤθη τῶν Ἑλληνίδων γυναικῶν, εἰς τὰς ἐπαρχίας τοὐλάχιστον. Διὰ νὰ ἀναγκάζωνται οἱ ἄνδρες νὰ καταφεύγουν εἰς τὰ ἀρχαιολογικὰ γυναικεῖα μνημεῖα, ὅπως εἶναι τὰ ἐρωτικὰ θηράματα τῶν ὀγδοήκοντα ἐτῶν.

ΑΘΗΝΑΪΚΗ

ΚΑΡΝΑΒΑΛΟΣ ΚΑΘΩΣ ΠΡΕΠΕΙ

Ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τοὺς τρομεροὺς φιλιππικοὺς τῶν ἀντικαρναβαλικῶν, πολλοὶ συνάδελφοι ἐξεστράτευσαν εἰς τὰς Πάτρας μὲ τὴν ἀποστολὴν νὰ ἀνακαλύψουν Σόδομα καὶ Γόμορρα. Ἐπέστρεψαν ὡς κυνηγοὶ ποὺ δὲν εὑρῆκαν νὰ κτυπήσουν οὔτε φτερό. Συνήντησαν ἀρκετὴν εὐθυμίαν, ἀλλὰ καὶ περισσοτέραν... ἀξιοπρέπειαν. Τὸ μεγαλύτερον σημειωθὲν ὄργιον ἦτο, φαίνεται, ἡ... σοκολατοφαγία τῶν τζαμπατζήδων. Καὶ δὲν εἶναι ὀλίγοι ἐκεῖνοι ποὺ θὰ ἠθύχοντο νὰ εἴχε... δίκηο ὁ Αὐγουστῖνος.

ΚΗΔΕΙΑ

Τὸν σεβαστόν μας πατέρα, θεῖον καὶ πάππον

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ Β. ΚΟΥΛΗΝ

Συνταξιοῦχον ἐλεγκτὴν Σ.Π.Α.Π.

θανόντα κηδεύομεν σήμερον καὶ ὥραν 10.30' π.μ. ἐκ τοῦ Ἱεροῦ ναοῦ τῶν Ἀγγέλων (Α' Νεκροταφεῖον).

Τὰ τέκνα: Ἀθηνᾶ καὶ Εὐστάθιος Βούρος. Οἱ ἔγγονοι: Κωνσταντῖνος, Ἰωάννης, Χρῖστος καὶ Πόπη. Οἱ ἀνεψιοί.

Γραφεῖον